

Никола Ракитин

Нощта извиши звездния си
купол...

Нощта извиши звездния си купол,
струи златиста, мека светлина.
Наситен с мирис въздухът е топъл
и сочен като устни на жена.
О, тая нощ на блянове и сладост!
Опива ме и гали, и зове
дъхът на кипналата буйна младост
в безбрежни равнини и лесовете.
Усещам да звъни по всички жили
мъзгата на дървета и треви,
с води през ниви път извили,
копнежа си земята ми мълви.
Копнеж по нещо светло и далечно
разкрил ширно звездния покров.
Духът ми окрилил с надежда вечна,
сърцето ми изпълнил с любов.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7499>]